

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 1Szak/2/2021  
Identifikačné číslo spisu: 7020200861  
Dátum vydania rozhodnutia: 20.01.2021  
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7020200861.1

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): G. U., nar. XX. XX. XXXX, štátna príslušnosť: Afganská islamská republika, bez dokladov totožnosti, t. č. umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnkova 14, Sečovce, právne zastúpený: Centrum právnej pomoci, Kancelária Košice, Murgašova 3, Košice, proti žalovanému: Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Výšné Nemecké, so sídlom Výšné Nemecké 124, 072 51 Krčava, o správnej žalobe vo veciach zaistenia, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Sa/84/2020 zo dňa 27. novembra 2020, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Sťažovateľovi právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

#### I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím č. PPZ-HCP-SO17-109-008/2020-ZAV zo dňa 31.10.2020 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) rozhodol o zaistení sťažovateľa podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.“) na účel výkonu administratívneho vyhostenia. Zároveň podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. stanovil dĺžku doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 28.02.2021.

2. V odôvodnení najmä uviedol, že dňa 30.10.2020 v čase o 15:22 hod. vedúci finančnej správy na hraničnom priechode Výšné Nemecké oznámil príslušníkom žalovaného, že počas kontroly dvoch kamiónov na pracovisku výstup z územia Slovenskej republiky boli nájdení piati nelegálni migranti, ktorí sa ukrývali v odkladacích priestoroch pod návesmi kamiónov, pričom sťažovateľ sa nachádzal v

kamióne zn. Volvo zelenej farby, ktorého vodič uviedol, že cestoval zo Srbska cez Maďarsko a Slovensko na územie Ukrajiny, nevedel uviesť, kedy a kde sa migranti mohli dostať do úložného priestoru návesu, ale myslí si, že to bolo na parkovisku na srbsko-maďarskom hraničnom priechode Horgos-Röszke, kde mal dlhšiu povinnú prestávku.

3. Žalovaný vykonaným šetrením zistil, že ide o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý sa neoprávnene zdržiaval na území Slovenskej republiky bez platného cestovného dokladu a platného víza. Sťažovateľ naplnil zákonný dôvod na administratívne vyhostenie podľa § 82 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z., pričom konanie o administratívnom vyhostení s uložením zákazu vstupu bolo ukončené vydaním rozhodnutia č. PPZ-HCP-SO17-108-012/2020-ZAV zo dňa 31.10.2020, na základe ktorého bolo sťažovateľovi uložené administratívne vyhostenie z územia Slovenskej republiky.

4. V zápisnici o vyjadrení účastníka konania PPZ-HCP-SO17-108-010/2020-ZAV zo dňa 31.10.2020 sťažovateľ uviedol, že cieľom jeho cesty bolo Francúzsko. Cestoval sám, pričom v roku 2020 vycestoval letecky z Afganistanu cez Irán do Turecka do mesta Istanbul, kde bol niekoľko dní, následne cestoval cez Grécko, Macedónsko, Srbsko, Maďarsko až na územie Slovenskej republiky. Z Afganistanu cestoval sám a zo Srbska s ďalšími štyrmi príslušníkmi Afganistanu a Iránu. Pri sebe má cca 70 EUR a 1000 srbských dinárov. Nevedel, kde by mohol byť ubytovaný. Je štátnej príslušnosti Afganistan, národnosti afganskej, vierovyznania islam. Pochádza zo štátu Afganistan, provincie R.. Cestuje do Francúzska za lepším životom. Nebol nikdy členom politickej strany, hnutia alebo inej organizácie. Vedel, že bol obmedzený na osobnej slobode policajnou hliadkou z dôvodu jeho neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky. Vedel, že nelegálne prekračuje hranice v úkryte kamióna s cieľom dostať sa do Francúzska, kde chcel žiť a pracovať. Slovenská republika mala byť len jeho tranzitnou krajinou. Na Slovensku nikoho nepozná a ani na jej území o azyl nežiada.

5. Žalovaný ďalej uviedol, že u osoby, u ktorej nie je možná identifikácia štátnej príslušnosti, jeho presných osobných údajov, adresy jeho pobytu, práve § 77 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. umožňuje krajinu, kde má byť cudzinec vrátený, neurčiť, lebo to nie je možné alebo určiť krajinu tranzitu, poslednú preukázateľnú, z ktorej pricestoval na územie Slovenskej republiky. Na základe zápisnice o podaní vysvetlenia vodiča kamiónu jediné miesto, kde mal s kamiónom dlhšiu prestávku, bolo na hraničnom priechode Horgos-Röszke. Jedine na tomto mieste sa mohol sťažovateľ nepozorovateľne dostať pod ložnú časť návesu kamióna, čo aj sám potvrdil. Na podporu tvrdenia vodiča kamiónu aj sťažovateľa nasvedčuje aj fakt, že sťažovateľ mal pri sebe finančnú hotovosť 1000 srbských dinárov. Preto žalovaný na základe všetkých zistených skutočností, v súlade s § 77 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z., určil krajinu tranzitu, a to Srbsko.

6. Žalovaný považoval zaistenie za účelné a efektívne, pretože v prípade nezaistenia sťažovateľa existuje riziko, že by sa naďalej pohyboval po členských štátoch neoprávnene, bez finančných prostriedkov a ubytovania, čo by mohlo viesť aj k nezákonnej činnosti, nakoľko cez územie Slovenskej republiky cestoval za účelom tranzitu do Nemecka. Zároveň poukázal na to, že sťažovateľ sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnene, bez možnosti zabezpečiť si finančné prostriedky, ubytovanie a starostlivosť o svoju osobu, pričom z dôvodu absencie cestovného dokladu vyplynula aj potreba jeho zaistenia na účel zistenia jeho totožnosti, ale i na účel zistenia, či nemá záznam v SIS, či nepredstavuje hrozbu pre Slovenskú republiku, ako aj na účely administratívneho vyhostenia. Vychádzal taktiež z rozsiahlych praktických skúseností ÚPZC Sečovce so zabezpečovaním administratívneho vyhostenia osôb s podporným profilom, kde podľa štatistík boli úspešne realizované dobrovoľné aj nútené návraty po vydaní náhradného cestovného dokladu.

7. Dĺžku doby zaistenia hodnotil podľa § 34 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Správny poriadok“), na podklade informácie ÚPZC Sečovce, ktorý je priamo zodpovedný za návratové procedúry a bude zabezpečovať tiež vydanie náhradného cestovného dokladu pre účastníka konania. Podľa informácie z ÚPZC Sečovce (č. PPZ-HCP-SE-2020/031790-036 zo dňa 08.10.2020), ktorá je súčasťou spisu, ak štátny príslušník Afganskej islamskej republiky nedisponuje platným cestovným dokladom, pristupuje sa k lustráciám a následnému zisťovaniu

totožnosti štátneho príslušníka tretej krajiny. ÚPZC Sečovce zaslala žiadosť o vybavenie náhradného cestovného dokladu (ďalej aj ako „NCD“) do ÚPZC Medved'ov. ÚPZC Medved'ov odovzdáva žiadosť o vystavenie NCD na Konzulárnom odbore Ministerstva zahraničných vecí a európskych záležitostí Slovenskej republiky. Potvrdenie totožnosti, vystavenie NCD a samotný proces realizácie výkonu vyhostenia je v tomto prípade zdĺhavejší, preto ÚPZC odporúča zaistiť štátnych príslušníkov Afganskej islamskej republiky bez platného cestovného dokladu na dobu 6 mesiacov.

## II.

### Konanie na krajskom súde

8. Dňa 18.11.2020 bola Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) doručená správna žaloba sťažovateľa vo veci zaistenia voči preskúmanému rozhodnutiu, ktorou sa sťažovateľ domáhal jeho zrušenia a svojho prepustenia zo zaistenia.

9. V správnej žalobe uviedol najmä, že

- preskúmané rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam;
- preskúmané rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené z pohľadu účelnosti a efektivity zaistenia, či existencie prekážok vyhostenia;
- v krajine pôvodu prebieha ozbrojený konflikt a do úvahy neprichádza ani jeho vrátenie na územie inej členskej krajiny alebo tretej krajiny, a to ani Srbska, nakoľko z vyjadrenia sťažovateľa vyplynulo, že po celú dobu jeho úteku prechádzal viacerými krajinami bez oprávnenia na pobyt, bez toho, aby bol zadržaný príslušnými orgánmi;
- tranzit územím tej ktorej krajiny nie je možné dostatočne a hodnoverne preukázať;
- vyhostenie na územie Afganistanu, či Srbska, by nebolo prípustné pre jeho rozpor s čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „Dohovor“);
- zaistenie je nezákonné a v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, pretože nie je predpoklad, že bude možné zrealizovať administratívne vyhostenie a naplniť účel zaistenia.

10. Krajský súd v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) dospel k záveru o potrebe zamietnuť správnu žalobu z nasledujúcich dôvodov:

- v žalovaný sa dostatočným spôsobom zaoberal účelnosťou a efektívnosťou zaistenia a v rámci uvedeného aj realnosťou vyhostenia a vyhostiteľnosťou sťažovateľa;
- z vykonaných dôkazov nepochybne vyplýva, že sťažovateľ sa na území Slovenskej republiky zdržiava neoprávnene, bez možnosti zabezpečiť si finančné prostriedky, ubytovanie a starostlivosť o svoju osobu, pričom z dôvodu absencie cestovného dokladu vyplynula aj potreba jeho zaistenia na účel zistenia jeho totožnosti, ale i na účel zistenia, či nemá záznam v SIS, či nepredstavuje hrozbu pre Slovenskú republiku, ako aj na účely administratívneho vyhostenia, vzhľadom na ktoré skutočnosti u sťažovateľa existuje riziko, že by sa naďalej pohyboval po členských štátoch neoprávnene, bez finančných prostriedkov a ubytovania;
- v prípade sťažovateľa existuje miera ohrozenia účelu vyhostenia a riziko neoprávneného zdržiavania sa na území Slovenskej republiky i riziko jeho úteku a skrývania sa, keďže jeho cieľom je Francúzsko;
- žalovaný vychádzal z rozsiahlych praktických skúseností ÚPZC Sečovce so zabezpečovaním administratívneho vyhostenia osôb s podobným profilom, kde podľa štatistík boli úspešne realizované dobrovoľné aj nútené návraty po vydaní náhradného cestovného dokladu;
- sťažovateľ nebol vyhostený do domovskej krajiny, pretože ako to vyplýva aj zo žalovaným citovaných rozhodnutí a stanovísk, či už ústavného, resp. najvyššieho súdu, vzhľadom na bezpečnostnú situáciu v Afganistane je vyhostenie cudzinca do tejto krajiny nereálne;
- sťažovateľ žiadnym spôsobom nepreukázal svoju totožnosť a štátnu príslušnosť k Afganistanu, v dôsledku čoho bude nevyhnutným vykonať lustrácie;
- v administratívnom konaní bolo výpoveďou sťažovateľa i vodiča kamiónu preukázané, že sťažovateľ sa na územie Slovenskej republiky dostal práve z územia Srbska, čo podporuje aj skutočnosť, že v čase zadržania mal pri sebe finančnú hotovosť okrem meny v eurách aj v srbských dinároch;

- otázkou určenia krajiny, ktorú je možné vyhodnotiť ako bezpečnú, sa v konaní o administratívnom vyhostení zaoberá orgán útvaru zaistenia, ktorý v rámci zabezpečenia samotného vyhostenia okrem úkonov slúžiacich k vydaniu náhradného cestovného dokladu osloví aj tranzitnú krajinu, v tomto prípade Srbsko a

- žalovaný v preskúvanom rozhodnutí špecifikoval celý návratový proces od lustrácií cez zisťovanie totožnosti štátneho príslušníka tretej krajiny, cez vystavenie náhradného cestovného dokladu až po realizáciu výkonu vyhostenia, vyplývajúci aj z informácie ÚPZC Sečovce zo dňa 08.10.2020, realizácia ktorého je zdĺhavejšia a vyžaduje si určitý čas.

### III.

#### Konanie na kasačnom súde

##### A)

11. Proti rozsudku krajského súdu, uvedenému v záhlaví tohto rozhodnutia, sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v

- § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a

- § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p., t. j. krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu.

12. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol

- v krajine jeho pôvodu je dlhodobá zlá bezpečnostná situácia, pričom vyhostenie do nej by znamenalo porušenie čl. 3 Dohovoru a ustanovení zákona o pobyte cudzincov zakazujúcich vyhostenie cudzinca, u ktorého sú dané prekážky vyhostenia;

- neprichádza do úvahy vrátenie na územie inej členskej krajiny alebo tretej krajiny, Srbska, nakoľko z vyjadrenia sťažovateľa vyplynulo, že po celú dobu jeho úteku prechádzal viacerými krajinami bez oprávnenia na pobyt a bez platného cestovného dokladu;

- readmisia na základe medzinárodnej zmluvy vo veci sťažovateľa na územie Srbska nebola nikdy začatá;

- v preskúvanom rozhodnutí absentuje úvaha k prípustnosti vrátenia sťažovateľa na územie Afganistanu či Srbska s ohľadom na potrebu dodržiavania čl. 3 Dohovoru a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky;

- zaistenie "nevyhostiteľných" cudzincov je pre svoju neefektívnosť a neúčelnosť vždy v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru; už v čase vydania rozhodnutia o zaistení sa musí policajný útvar náležite zaoberať otázkou potenciality zrealizovania účelu zaistenia, ktorým je výkon rozhodnutia o vyhostení a vo vzťahu k nej sa zaoberať existenciou možných prekážok zrealizovania vyhostenia, pretože v opačnom prípade by nezákonne zasiahol do základného práva na osobnú slobodu jednotlivca už v čase, kedy vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci mal resp. mohol mať vedomosť o možných prekážkach zrealizovania účelu zaistenia;

- nie je zrejmé, akú konkrétnu prax pri vyhostovaní afgánskych štátnych príslušníkov do Srbska na dôkaz účelnosti jeho zaistenia má žalovaný aj krajský súd na mysli, nakoľko vyhostovanie afgánskych štátnych príslušníkov do Srbska sa z územia Slovenskej republiky nerealizuje a vyplýva to aj zo štatistik Úradu hraničnej a cudzineckej polície verejne dostupných na internetovom sídle ministerstva vnútra;

- sťažovateľovi sú známe iba prípady úspešnej realizácie readmisie/vyhostenia na územie Ukrajiny avšak iba u tých štátnych príslušníkov Afganistanu, ktorí boli zadržaní po neoprávnenom prekročení vonkajšej Slovensko-ukrajinskej štátnej hranice a bola v ich prípade aplikovaná readmisná dohoda;

- žalovaný v konaní pred krajským súdom nepredložil žiaden dôkaz o tom, že Srbsko bolo dožiadané o prijatie sťažovateľa na jeho územie a že je ochotné ho prevziať;

- cudzinci z vojnových krajín (Sýria, Afganistan atď.) majú sťažnený prístup k legálnym spôsobom ich vycestovania a vstupu na územie iných krajín pre prekážky pri získavaní víz;

- sťažovateľ poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach sp. zn. 1Sza/7/2016, sp. zn. 10Sza/11/2016 z 17.11.2016, sp. zn. 1Sza/9/2016, sp. zn. 1Sza/8/2015 a nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 264/09-81;

- správny orgán má povinnosť zaoberať sa v konaní o zaistení cudzinca aj možnými prekážkami vrátenia cudzinca, najmä ak tieto vyšli najavo pred alebo po rozhodnutí o zaistení, pretože limitom zaistenia je práve naplnenie jeho účelu, teda reálnosť vyhostenia a vyhostiteľnosť cudzinca;
- správny orgán je pri rozhodovaní o zaistení cudzinca povinný prihliadať i na prekážky výkonu vyhostenia, pokiaľ sú také prekážky v čase rozhodovania
- vyhostenie sťažovateľa do Afganistanu za súčasnej bezpečnostnej situácie by znamenalo porušenie čl. 3 Dohovoru a porušenie medzinárodného princípu non-refoulement;
- vyhostenie sťažovateľa do inej tretej krajiny nie je fakticky možné, nakoľko ich územím tranzitoval bez oprávnenia na pobyt a zadržania, a preto nie je možné preukázať väzbu sťažovateľa na inú tretiu krajinu;

13. Záverom navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že preskúmané rozhodnutie zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie, nariaďuje bezodkladné prepustenie sťažovateľa a žalovanému ukladá povinnosť nahradiť sťažovateľovi trovy konania.

B)

14. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti, po stručnom zhrnutí skutkových okolností prejednávanej veci, najmä uviedol, že

- v zmysle § 77 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. ako krajinu, do ktorej má byť sťažovateľ vyhostený, určil krajinu tranzitu, a to Srbsko;
- je preukázateľné, že sťažovateľ sa na územie Slovenskej republiky dostal práve z územia Srbska, čo potvrdzuje aj zápisnica o podaní vysvetlenia vodiča kamiónu č.p. DÚ 1085/2020-001, jediné miesto kde mal s kamiónom dlhšiu prestávku bolo na hraničnom priechode Horgos - Rôszke a na tomto mieste sa mohol sťažovateľ nepozorovane dostať pod ložnú časť návesu kamióna, pričom uvedenému nasvedčuje aj fakt, že sťažovateľ mal pri sebe finančnú hotovosť v srbských dinároch;
- zákonodarca administratívne vyhostenie do krajiny tranzitu umožňuje;
- Útvar policajného zaistenia Sečovce popri úkonoch slúžiacich k vydaniu náhradného cestovného dokladu, osloví aj tranzitnú krajinu (Srbsko) nakoľko je dokázateľné, že sťažovateľ prišiel na územie Slovenskej republiky práve z tejto krajiny a zaistenie sťažovateľa na výkon administratívneho vyhostenia je účelné a efektívne;
- zákonným podkladom je aj existencia DOHODY medzi Európskym spoločenstvom a Srbskou republikou o readmisii osôb bez povolenia na pobyt a Protokol medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Srbskej republiky o vykonávaní Dohody medzi európskym spoločenstvom a Srbskou republikou o readmisii osôb bez povolenia na pobyt;
- sťažovateľ nepredložil žiadny dôkaz o tom, že je štátny príslušník Afganistanu a o tom, aké sú jeho osobné údaje predložením platného cestovného dokladu, alebo iného hodnoverného dokladu;
- s cieľom zistiť a overiť totožnosť a štátnu príslušnosť sťažovateľa je potrebné vykonať lustrácie;
- sťažovateľ v konaní o administratívnom vyhostení, ako i v konaní o zaistení vypovedal za pomoci prekladu z jazyka slovenského do anglického a naopak a teda nemôže byť jednoznačný záver, o jeho totožnosti, resp. jeho štátnej príslušnosti;
- počas konania o administratívnom vyhostení nezistil žiadne prekážky, ktoré by bránili vyhosteniu sťažovateľa ani do krajiny tranzitu, teda Srbska;
- sťažovateľ bol dňa 31.10.2020 vypočutý, pričom poprel hrozbu nebezpečenstva na území tranzitných krajín (Maďarsko, Srbsko, Grécko, Turecko)
- sťažovateľ nebol vyhostený do údajnej krajiny pôvodu, teda do Afganistanu;
- úkony súvisiace s readmisiou teda vrátením na územie Srbskej republiky budú začaté až potom, ako bude sťažovateľovi vydaný náhradný cestovný doklad (dôkaz - ÚPZC v Sečovciach - 04.11.2020 - žiadosť o vydanie náhradného cestovného dokladu) pričom prax Útvaru pre zaistených cudzincov je taká, že najskôr sa pristupuje k vydaniu náhradného cestovného dokladu a až následne sa vyzumieva krajina, kam má byť sťažovateľ vrátený;
- nakoľko je dokázateľné, že sťažovateľ došiel na územie Slovenskej republiky cez tranzitnú krajinu (Srbsko), výkon administratívneho vyhostenia je reálny, účelný a efektívny;
- sťažovateľ nespĺňa zákonné požiadavky pre uloženie alternatív zaistenia;
- Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 10Szak/6/2018 z 1. februára 2018 najmä uviedol, že jedinou

požiadavkou pre uplatnenie tohto ustanovenia (§ 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z.) je vykonateľné rozhodnutie o administratívnom vyhostení alebo trest vyhostenia, pričom pri tomto dôvode zaistenia nie sú nijaké špecifické zákonné požiadavky vzťahujúce sa na riziko úteku alebo riziko vyhýbania sa alebo marenia výkonu vyhostenia;

- je nesporné, že žalovaný pri rozhodovaní o zaistení sťažovateľa prihladol aj na návratovú smernicu (konkrétne čl. 15 ods. 1), pričom z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že sťažovateľ sa nechce vrátiť do domovskej krajiny a je dôvodný predpoklad, že sa bude vyhýbať štátnym orgánom, aby nemohlo dôjsť k jeho vyhosteniu, bude sa ukrývať, nemá zabezpečené ubytovanie, žiadnu blízku osobu, dostatočné finančné prostriedky, nemá oprávnený pobyt a bol mu uložený zákaz vstupu na dobu 3 rokov;

- žalovaný vychádzal taktiež z praktických skúseností Útvaru policajného zaistenia Sečovce so zabezpečovaním administratívneho vyhostenia osôb s podobným profilom, kde podľa štatistík boli úspešne realizované dobrovoľné aj nútené návraty po vydaní náhradného cestovného dokladu;

- výklad, v zmysle ktorého je zaistenie prípustné len u cudzinca, u ktorého je ihneď v okamihu zaistenia bez ďalšieho zjavné, že ho je ihneď možné vyhostiť, by vlastne robil zaistenie na účely konania o vyhostení podľa čl. 5 ods. 1 písm. j) Dohovoru neprípustným, čo výslovne odporuje zneniu tohto ustanovenia;

- podľa názoru Najvyššieho súdu vyjadreného v bode 21 a nasl. rozsudku, sp. zn. 1Szak/5/2020 zo dňa 12.08.2020, členské štáty Európskej únie majú nepopierateľné suverénne právo kontrolovať vstup cudzincov a ich pobyt na svojom území, pričom nevyhnutnou súčasťou tohto práva je oprávnenie štátov zadržať potenciálnych imigrantov. Ich zadržanie môže byť zlučiteľné s čl. 5 ods. 1 písm. j) Dohovoru. Dokiaľ štát nepovolí vstup na svoje územie, je takýto vstup nepovolený v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. j) Dohovoru a zadržanie osoby, ktorá si praje na územie štátu vstúpiť (pričom potrebuje na to príslušné povolenie, ktoré ešte nemá), môže byť považované za realizované preto, aby sa "zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu,

15. Záverom navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

16. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v skrátenej lehote včas (§ 443 ods. 2 písm. b/ S.s.p.) s prihladením na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a pomerom hlasov 2:1 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačnú sťažnosť je potrebné zamietnuť.

17. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. januára 2021 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia.

Podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty

zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

Podľa § 88 ods. 10 zák. č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov platí, že ak je štátny príslušník tretej krajiny zaistený podľa odseku 1 písm. a) a policajný útvar nevydá rozhodnutie o administratívnom vyhostení do 48 hodín od zaistenia, policajný útvar štátneho príslušníka tretej krajiny ihneď prepustí; to neplatí, ak policajný útvar nevydá rozhodnutie o administratívnom vyhostení z dôvodu prerušenia konania o administratívnom vyhostení podľa § 77 ods. 5 alebo vyžiadania informácie podľa § 83 ods. 7.

18. Predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba, ktorou sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich práv proti rozhodnutiu žalovaného o zaistení sťažovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z.

19. Na prvom mieste kasačný súd považuje za nevyhnutné uviesť, že si je vedomý mimoriadnosti inštitútu zaistenia (viď čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru) a vo svojej judikatúre (napríklad sp. zn. 1Szak/6/2019) zohľadňuje, že sa fakticky jedná o obmedzenie, dokonca pozbavenie osobnej slobody človeka. Ide tak o citeľný zásah do jedného zo základných práv jednotlivca, ktorý môže byť prípustný len za podmienok prísne vymedzených nielen v zák. č. 404/2011 Z.z., ale predovšetkým ústavným poriadkom.

20. Na druhej strane, členské štáty Európskej únie majú nepopierateľné suverénne právo kontrolovať vstup cudzincov a ich pobyt na svojom území. Nevyhnutnou súčasťou tohto práva je oprávnenie štátov zadržať potenciálnych imigrantov. Ich zadržanie musí byť zlučiteľné s čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru. Dokiaľ štát nepovolí vstup na svoje územie, je takýto vstup nepovolený v zmysle čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru a zadržanie osoby, ktorá si praje na územie štátu vstúpiť (pričom potrebuje na to príslušné povolenie, ktoré nemá), môže byť považované za realizované preto, aby sa „zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu“ [Saadi proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok veľkého senátu ESĽP, 29.01.2008, č. 13229/03, § 64]. Rovnako možno podľa čl. 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru „ospravedlniť“ pozbavenie osobnej slobody osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vyhostení.

Podľa § 77 ods. 1 prvej vety zák. č. 404/2011 Z.z. administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu.

21. V tejto súvislosti sťažovateľ v kasačnej sťažnosti namietal rozpor jeho zaistenia s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru pre neefektívnosť a neúčelnosť. Tú odvodzoval od nerealizovateľnosti jeho vyhostenia do Afganistanu. Poukázal pritom na dlhodobú prax Migračného úradu, ktorý poskytuje štátnym príslušníkom Afganistanu doplnkovú ochranu. Kasačný súd uvedenému sťažnostnému bodu nemohol vyhovieť. Sťažovateľ bol preskúmaným rozhodnutím zaistený podľa § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. na základe rozhodnutia PPZ-HCP-SO17-108-012/2020-ZAV zo dňa 31.10.2020 o jeho administratívnom vyhostení do Srbska, o ktorom žalovaný ustálil, že sa jedná o krajinu tranzitu. Vychádzal pritom z tvrdení sťažovateľa o trase jeho cesty, držby finančnej hotovosti v srbskej mene a vysvetlenia vodiča kamiónu (viď bod 4 a 5 tohto rozsudku). Účelom zaistenia sťažovateľa je teda výkon administratívneho vyhostenia do Srbska. Bolo preto úlohou sťažovateľa produkovať v prvom rade tvrdenia a dôkazy spochybňujúce realizáciu vyhostenia do tejto krajiny. Z obsahu spisového materiálu doposiaľ nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali záveru o tom, že sťažovateľa nie je možné vyhostiť do krajiny tranzitu.

22. Vo vzťahu k namietanému porušeniu zásady „non-refoulement“ a čl. 3 Dohovoru (ktorý je základom pre uplatňovanie tejto zásady) kasačný súd považoval za potrebné uviesť, že judikatúra Európskeho súdu

pre ľudské práva k článku 3 Dohovoru vyžaduje od zmluvných strán nielen rešpektovanie zákazu mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania v rámci ich jurisdikcie, ale zároveň majú záväzok nevydať či nevyhostiť nikoho do takej krajiny, kde by bol mučeniu, neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu vystavený. Musia však existovať závažné a preukázané dôvody sa obávať, že existuje reálne nebezpečenstvo (real risk) zaobchádzania nezlučiteľného s čl. 3 Dohovoru.

23. Srbsko je členským štátom Rady Európy, ktorý podlieha mechanizmom kontroly dodržiavania ľudských práv, teda aj čl. 3 Dohovoru. Pokiaľ nebude preukázané, že tieto medzinárodné zmluvy a dohody nedodržiava, je potrebné ho považovať za bezpečnú krajinu. V súvislosti s uvedeným kasačným súdu nie sú známe žiadne okolnosti, pre ktoré by bolo možné považovať Srbsko za krajinu, ktorá vo vzťahu k tam navracaným cudzincom postupuje spôsobom, ktorý by znamenal porušovanie ich práv, garantovaných čl. 3 Dohovoru (a teda aj zásady „non-refoulement“). Rovnako ani právny zástupca sťažovateľa nepredložil jediný dôkaz pre podporu svojich sťažnostných bodov (viď bod č. 12 tohto rozsudku). Naopak, žalovaný konštatuje

- a) v preskúvanom rozhodnutí (strana 7), že v čase vydania rozhodnutia mu nie sú známe také skutočnosti, ktoré môžu mať za následok zmarenie účelu zaistenia a
- b) v rozhodnutí o administratívnom vyhostení, že vychádzajúc aj z vyjadrení sťažovateľa nezistil prekážky jeho vyhostenia.

Podľa § 120 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. v citovanom znení platí, že ak nie je v tomto zákone alebo osobitnom predpise ustanovené inak, vzťahuje sa na konanie podľa tohto zákona všeobecný predpis o správnom konaní. Právne úkony vykonávané orgánom verejnej moci, fyzickou osobou a právnickou osobou v konaní podľa tohto zákona sa vykonávajú výlučne v listinnej podobe, ak v § 33 ods. 9, § 48 ods. 3, § 113 písm. c), § 115 ods. 1 a 10 a § 125 ods. 10 nie je ustanovené inak.

24. Je nepochybné, že aj v konaní o zaistení cudzincov subsidiárne platí procesná zásada materiálnej pravdy (§ 3 ods. 5 Správneho poriadku - rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci), ktorá sa preveruje v inkvizíčnom (vyšetrovací nie však preskúmovacia zásada) procese prostredníctvom vypočutia sťažovateľa ako cudzinca bez dokladov totožnosti policajtom v spojení so zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 34 ods. 5 Správneho poriadku).

25. Práve konflikt dvoch ústavných požiadaviek, a to ústavné právo na inú ochranu, t.j. právo na spravodlivý proces pred orgánom verejnej správy ako nositeľa štátnej moci (čl. 46 ods. 1 ústavy) a súčasne osobná sloboda (čl. 17 ods. 2 ústavy), formuje osobitosť konania, ktorá je typická pre všetky takéto skrátené procesy zisťovania skutkového stavu, ako je tomu aj v preskúmvanej veci pri nutnosti urýchlene rozhodnúť o administratívnom vyhostení sťažovateľa (najmä obdoba s inštitútom väzby v trestnom práve či neodkladných opatrení v civilnom konaní, napríklad vo veciach ochrany maloletého), v ktorých sa vôbec nemôže uplatniť koncentračná zásada na zistenie skutkového stavu. Uvedené vylúčenie koncentračnej zásady so sebou prináša to, že vylúčenie možnosti precizovania skutkového stavu zisteného pred vydaním konkrétneho rozhodnutia sa neakceptuje, tzn. že proces zisťovania skutkového stavu je do budúca (na čas stanovený zákonom pre zaistenie) čiastočne otvorený.

26. Pre kasačný súd je nepochybné, že všetky vyššie uvedené závery je nutné aplikovať aj na zisťovanie skutočností pri preverovaní pobytu sťažovateľa na území Slovenskej republiky. Toto zisťovanie skutkového stavu (§ 75 v spojení s § 111 ods. 1 písm. c/ a § 79 zák. č. 404/2011 Z.z.) zásadne vychádza z obráteného dôkazného bremena. Uvedené je možné charakterizovať tým, že všeobecne prevláda prezumpcia nedostatku relevantných dôkazov u cudzinca bez cestovných dokladov a tento cudzinec iba objasňuje dôvody svojho pobytu na území Slovenskej republiky, pričom policajný útvar otázkami si objasňuje niektoré nejasnosti vyplývajúce z prejavu sťažovateľa a následne preveruje (preskúmava hodnovernosť tvrdení, z ktorých sa skladá príbeh sťažovateľa) všetky relevantné skutočnosti, ktoré prezentoval sťažovateľ počas svojho predvedenia (§ 79 zák. č. 404/2011 Z.z.) na policajnom útvare, s využitím všetkých legálnych a dostupných prostriedkov vrátane štatistických a informačných databáz. V tejto súvislosti je treba si uvedomiť mimoriadne rozsiahlu a rôznorodú množinu rôznych, a to aj vzhľadom na historický vývoj vnútorných pomerov, meniacich sa informácií týkajúcich

sa nielen sťažovateľa ale aj zisťovania relevantných údajov o jeho možnom návrate (najmä informácie o krajine pôvodu).

Podľa § 79 ods. 1 zák. č. 404/2011 Z.z. policajt je oprávnený predviesť cudzinca na policajný útvar v súvislosti s konaním o administratívnom vyhostení, s konaním o zákaze vstupu, s konaním o zamietnutí vstupu, s výkonom rozhodnutia o administratívnom vyhostení, s konaním podľa osobitného predpisu, s konaním o zaistení alebo s výkonom trestu vyhostenia.

Podľa § 79 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. po predvedení policajt spíše úradný záznam o predvedení.

Podľa § 79 ods. 3 zák. č. 404/2011 Z.z. ak po predvedení cudzinca policajný útvar nebude ďalej konať vo veci administratívneho vyhostenia, zamietnutia vstupu, zákazu vstupu, návratu podľa osobitného predpisu, 85) zaistenia alebo ak zistí, že nie sú dôvody na odovzdanie cudzinca orgánom činným v trestnom konaní, inému príslušnému orgánu alebo príslušnému zariadeniu, cudzinca ihneď prepustí.

27. Ďalej je nepochybné, že policajná kontrola a následné predvedenie sťažovateľa je zákonom ustanovený prípravný (t.j. zisťovací alebo preverovací) proces policajta (viď systematický výklad vychádzajúci z § 79 zák. č. 404/2011 Z.z.) smerujúci k obstaraniu dôkazného prostriedku (úradného záznamu podľa § 79 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. a zápisnice v zmysle § 22 ods. 1 Správneho poriadku) so zachytením skutkových „de facto“ zistení, ktorý nie je procesom meritórneho rozhodovania o oprávnenosti pobytu sťažovateľa na území Slovenskej republiky. Avšak na druhej strane možný negatívny výsledok tohto procesu vo forme vydania rozhodnutia o administratívnom vyhostení predstavuje pre sťažovateľa hrozbu závažného a intenzívneho zásahu do individuálnej, právom chránenej sféry jednotlivca zo strany orgánu verejnej správy. Potom vedomosť o takom negatívnom výsledku môže motivovať sťažovateľa k porušeniu zásady aktívnej súčinnosti (§ 3 Správneho poriadku v spojení s § 120 zák. č. 404/2011 Z.z.).

Podľa § 3 ods. 2 veta prvá v citovanom znení Správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy.

Podľa § 4 ods. 1 v citovanom znení Správneho poriadku účastníci konania (§ 14) spolupracujú so správnymi orgánmi v priebehu celého konania.

28. Na tomto mieste musí kasačný súd zdôrazniť, že preverovanie oprávnenosti pobytu ako proces zisťovania, resp. preverovania správnosti, pravdivosti alebo úplnosti dokladov predložených kontrolovaným sťažovateľom alebo pravdivosti údajov ním alebo v nich uvedených na základe dôkazných prostriedkov prostredníctvom vlastnej úvahy je predovšetkým duševným postupom policajta, počas ktorého policajt musí vzhľadom na mimoriadnu mnohorakosť a rôznorodosť preverovaných informácií od sťažovateľa (celosvetová realita veľkého počtu štátnych útvarov a ich vnútorných odlišností) prihliadať nielen na vnútroštátne dôkazy ale aj na dôkazy zadovážené z iných štátov, čo predpokladá aj únievé právo. Následné vyhodnotenie dôkazných prostriedkov je myšlienkovým postupom, počas ktorého usudzujúci subjekt prijíma jedno tvrdenie a odmieta protikladné iné, pričom sa opiera o logické, systematické, historické, pravdepodobnostné, vierohodné a iné úsudky.

29. Preto sa z tohto dôvodu javí ako celkom logická požiadavka zákonodarcu, ak policajt na konci zisťovacieho procesu nadobudne dojem o potrebe vydania príslušného rozhodnutia, aby v zmysle § 120 zák. č. 404/2011 Z.z. umožnil, tzn. že tu zákonodarca vytvára priestor na aktívnu súčinnosť sťažovateľa s policajným útvarom (poprípade jeho zástupcovi), aby sa vyjadril k jeho podkladu a k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhol jeho doplnenie (viď popretie zásady koncentrácie v bode č. 25 tohto rozsudku).

Podľa § 120 ods. 7 zák. č. 404/2011 Z.z. v citovanom znení pred vydaním rozhodnutia o

administratívnom vyhostení alebo rozhodnutia o zaistení policajný útvar umožní cudzincovi a zvolenému zástupcovi, ak je prítomný, aby sa vyjadril k jeho podkladu a k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhol jeho doplnenie; na tento účel policajný útvar upovedomí zvoleného zástupcu o tejto možnosti.

30. Takto nastavený proces precizovania skutkového stavu pokračuje (vid' pripustenie čiastočnej otvorenosti uvedeného procesu v bode č. 25 tohto rozsudku) počas celej doby zaistenia, t.j. až do konca zaistenia, nakoľko zákonodarca

a) bezprostredne po zaistení ukladá povinnosť (§ 90 ods. 1 písm. a/ bod 1. zák. č. 404/2011 Z.z.) policajnému útvaru, aby zabezpečil poučenie sťažovateľovi v jazyku, ktorému rozumie, o dôvodoch zaistenia,

b) vytvára oprávnenie policajného útvaru počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie, a to aj v prípadoch predpokladania (hypotézy), že sťažovateľ dostatočne nespolupracuje (§ 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. a contrario § 3 a § 4 Správneho poriadku),

c) ukladá kontinuálnu povinnosť policajnému útvaru (§ 90 ods. 1 písm. d/ zák. č. 404/2011 Z.z.) skúmať po celý čas zaistenia, či trvá jeho účel, ako aj

d) ukladá povinnosť zariadeniu povinnosť naďalej zisťovať či preverovať totožnosť sťažovateľa (§ 90 ods. 2 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z.).

31. Týmto postupom policajného útvaru, zariadenia či policajtov sa vytvárajú záruky spravodlivého procesu bežného pre demokratické štáty. Ako už bolo vyššie uvedené, zistenie mnohých skutočností, ktoré sa viažu na určenie krajiny pôvodu, poprípade krajiny tranzitu ako tomu je v preskúmvanej veci, v prípade administratívneho vyhostenia sa dostáva do konfliktu s požiadavkami na spravodlivý proces na jednej strane a s požiadavkami na obmedzenie slobody pohybu iba zákonným spôsobom každého jednotlivca na území Slovenskej republiky na strane druhej.

32. Pokiaľ slovenský právny poriadok spolu s medzinárodným právom verejným výslovne požadujú, aby orgán verejnej správy pri administratívnom vyhostení preveroval aj podmienky u dožiadaného štátu, potom je možné požadovať od slovenských orgánov verejnej správy iba také činnosti, ktoré sú reálne schopné v lehotách ustanovených zákonom aj vykonať, lebo nie je možné očakávať od týchto pracovníkov pri tak krátkom časovom úseku okamžité a dôkladné vyhodnotenie situácie v tej-ktorej krajine za súčasnej absencie relevantných tvrdení, dôkazov či prístupu do databáz.

33. Nezastupiteľnú funkciu pri ochrane práv a právom chránených záujmov vo vzťahu k výkonu pôsobnosti orgánov verejnej správy má správny súd, ktorý v zmysle § 206 ods. 3 S.s.p. posudzuje správnu žalobu vo veciach zaistenia neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi, a teda prihliada aj na iné skutkové a právne dôvody. Napriek tomu však nie je povinný tieto dôvody vyhľadávať namiesto účastníka konania (§ 103 ods. 1 a § 121 ods. 1 S.s.p.). Na tomto mieste kasačný súd zdôrazňuje, že konania vo veciach zaistenia musia byť pre svoju naliehavosť a špeciálnu povahu rozhodnuté správnym súdom vo veľmi krátkych lehotách. Preto pokiaľ niektorý z dôvodov pre zrušenie rozhodnutia o zaistení nie je tvrdý, ani nevyjde v priebehu konania inak najavo, nemožno od správneho súdu požadovať, aby iniciatívne nahrádzal zákonom predpokladanú aktivitu účastníkov konania.

Podľa § 103 ods. 1 S.s.p. platí, že ak sa konanie začalo, postupuje v ňom správny súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie rozhodnutá. Správny súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci konania nečinní. Účastníci konania sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti, označia dôkazné prostriedky a dbajú na pokyny správneho súdu.

Podľa § 121 ods. 1 S.s.p. účastníci konania sú povinní označiť v žalobe a vo vyjadrení k nej dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Správny súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná.

Podľa § 121 ods. 2 S.s.p. správny súd môže vykonať aj iné dôkazy, ako sú navrhované, ak to považuje za potrebné na rozhodnutie vo veci.

Podľa § 206 ods. 3 S.s.p. správny súd posudzuje správnu žalobu neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi.

Podľa § 206 ods. 4 S.s.p. pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia.

34. Žalovaný zaistením sťažovateľa sleduje výkon jeho administratívneho vyhostenia do krajiny, vo vzťahu ku ktorej s odkazom na bod 22 a 23 tohto rozsudku (najmä na požiadavku existencie závažných a preukázaných dôvodov pre obavu, že existuje reálne nebezpečenstvo zaobchádzania nezlučiteľného s čl. 3 Dohovoru), niet odôvodnených pochyb o zaobchádzaní s navracanými cudzincami spôsobom zlučiteľným s čl. 3 Dohovoru. Preto pokiaľ sťažovateľ v správnej žalobe neoznačil dôkazy na podporu svojich tvrdení, kasačný súd sťažnostný bod týkajúci sa porušenia čl. 3 a čl. 5 Dohovoru vyhodnotil ako nedôvodný.

35. Kasačný súd tiež poukazuje na to, že Správny súdny poriadok kladie na vymedzenie sťažnostných bodov prísne nároky (vid' § 440 ods. 2 S.s.p.) pričom je upravené aj časové rozpätie, v rámci ktorého je možné meniť a dopĺňať sťažnostné body, a to len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti. Z kasačnej sťažnosti musí byť jasné nielen to, z akých dôvodov sa rozhodnutie krajského súdu napadá, ale sťažovateľ musí uviesť aj to, na základe akých skutočností má za to, že tento dôvod kasačnej sťažnosti je daný, pritom nestačí len označenie domnelých väd preskúmaného rozhodnutia, z ktorých nevyplýva, ktorý dôvod kasačnej sťažnosti má na mysli.

36. Z vyššie naznačených dôvodov nebol opodstatnený ani namietaný odklon krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu. V rozhodnutiach, na ktoré sťažovateľ poukazoval, kasačný súd posudzoval zaistenie cudzincov za situácie, keď orgány verejnej správy nestanovili krajinu, do ktorej títo mali byť vyhostení, z čoho logicky plynula nemožnosť preveriť existenciu prekážok vyhostenia (rozsudky sp.zn. 10Szak/11/2016, sp.zn. 1SZa/8/2015 a sp.zn. 1SZa/7/2016, popřípade sp.zn. 1SZa/9/2016), pričom v týchto jednotlivých prípadoch kasačný súd vychádzal zo značne odlišného skutkového stavu veci.

37. V súvislosti s navrhovaným predložením štatistických údajov o úspešnosti návratov cudzích štátnych príslušníkov do Srbska je potrebné uviesť, že pre rozhodnutie kasačného súdu je, vzhľadom na § 454 v spojení s § 206 ods. 4 S.s.p. rozhodujúci skutkový stav veci, platný v čase vyhlásenia rozsudku krajského súdu. Rovnako je v zmysle § 441 S.s.p. neprípustné uplatňovať nové skutočnosti a dôkazy okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podanej kasačnej sťažnosti, keďže ide o mimoriadny opravný prostriedok a režim koncentrácie sporu neprípúšťa od istej fázy uplatňovanie práva novôt.

V.

38. Z uvedených dôvodov dospel kasačný súd k záveru, že krajský súd neporušil zákon, keď správnu žalobu zamietol, kasačná sťažnosť teda nie je dôvodná a preto ju v súlade s ust. § 461 S.s.p zamietol.

Podľa § 461 S.s.p. platí, že kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

39. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ktorý bol v kasačnom konaní neúspešný právo na náhradu trov tohto konania nepriznal

**Poučenie:**

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.